

МОЛОДИЙ КОМСОМОЛ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання X

№ 76 (1088)

СУБОТА

28 ЧЕРВНЯ

1969 р.

Ціна 2 коп.

ЗВАЖАЮЧИ НА ВЕЛИЧЕЗНЕ ЗНАЧЕННЯ УСПІХІВ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ В БУДІВНИЦТВІ НОВОГО СУСПІЛЬСТВА, ЦК КПРС ЗАКЛИКАЄ ВСІ ПАРТІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ВСІХ КОМУНІСТІВ, ВЕСЬ РАДЯНСЬКИЙ НАРОД ЩЕ САМОВІДДАНІШЕ БОРОТИСЯ ЗА ЗДІЙСНЕННЯ ВЕЛИКИХ ПЛАНІВ КОМУНІСТИЧНОГО БУДІВНИЦТВА, ЗА ГІДНУ ЗУСТРІЧ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЗАСНОВНИКА НАШОЇ ПАРТІЇ І РАДЯНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ В. І. ЛЕНІНА.

(З Постанови Пленуму ЦК КПРС «Про підсумки міжнародної Народи комуністичних і робітничих партій»).

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ про Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу

26 червня 1969 року відбувся Пленум Центрального Комітету КПРС.

Пленум заслухав доповідь Генерального секретаря ЦК КПРС тов. Л. І. БРЕЖНЕВА «Про підсумки міжнародної Народи комуністичних і робітничих партій».

У дебатах на доповідь виступили тт. П. Ю. ШЕЛЕСТ — перший секретар ЦК Компартії України, В. В. ГРИШИН — перший секретар Московського міського обкому КПРС, Д. А. КУНАЄВ — перший секретар ЦК Компартії Казахстану, П. М. ФЕДОСЕЄВ — директор

Інституту марксизму-ленінізму при ЦК КПРС, Г. П. ЧИРЯЄВ — перший секретар Якутського обкому КПРС, Л. О. КУЛІДЖАНОВ — перший секретар правління Спілки кінематографістів СРСР, О. О. ЄПІШЕВ — начальник Головного політичного управління Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, В. С. ТОЛСТІКОВ — перший секретар Ленінградського обкому КПРС.

Пленум ЦК одностайно прийняв постанову на доповідь тов. Л. І. БРЕЖНЕВА «Про підсумки міжнародної Народи комуністичних і робітничих партій».

КРОКОМ У МАЙБУТТЯ

УРОЧИСТІ ПЛЕНУМИ РАЙКОМІВ КОМСОМОЛУ ПРИСВЯЧЕНІ 50-РІЧЧЮ ЛКСМУ.

ПЕТРОВЕ.

Колона молодих петрівчан перед початком роботи пленуму вирушила до пам'ятника В. І. Леніну, щоб покласти квіти любові й відданості. Букети степових квітів лягли і до підніжжя пам'ятника воїнам, які загинули при звільненні селища.

Учасники пленуму тепло привітали гостя, Володимира Івановича Вельміна, який у 1924 році очолював комсомольську організацію району.

З доповіддю виступив перший секретар райкому комсомолу М. Корж. «Комсомолі району, — сказав він, — є чим і ким гордитися. Її шлях — це шлях бойових і трудових звитяг. Від перших комсомольських осередків у Петровому, Іосипівці та інших селах, які брали участь у боротьбі проти білих банд, від перших комунарів, які створювали колгоспи, веде родовід комсомол району. Його вихованці С. Погорілий, П. Ткаченко, Г. Оніщенко, Ф. Щур стали в роки Великої Вітчизняної війни Героями Радянського Союзу. А сьогодні ми можемо пишатися трактористами Василем Суперкою з колгоспу «Росія», Василем Омаровським з колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС, Любою Давиденко з колгоспу імені 40-річчя Жовтня, донькою Вірою Бочкою з колгоспу «Перше травня» та іншими молодими першовихованцями виробничих

районів. Секретар комсомольської організації Бєлоруської восьмирічної школи Т. Кривошея.

В роботі пленуму взяв участь і виступив з промовою перший секретар обкому ЛКСМУ М. Сиротюк. Він вручив значки ЦК ВЛКСМ «За активну роботу в комсомолі» трактористові П. Герасименку колишньому секретарю комсомольської організації колгоспу «Жовтєва перемога» та завідувачу му відділом комсомольської організації Петрівського райкому комсомолу А. Ковальову.

НОВАРХАНГЕЛЬСК

На урочистому пленумі райкому комсомолу, присвяченому 50-річчю ЛКСМУ, під палкі оплески присутніх доярка колгоспу імені Карла Маркса Ганна Наконечна повідомила, що вона виконала річне зобов'язання по надюю молока. За 5 місяців 20 днів комсомолка наділа по 2200 кілограмів на корову — пераітку при річному зобов'язанні 2100 кілограмів.

Почесним гостем пленуму був колишній вожак комсомолі Новорхангельська, лауреат республіканської премії імені М. Островського письменник Василь Козаченко. Він розповів про комсомольські будні 30-х років, про участь молоді Новорхангельська в партизанському русі в роки Великої Вітчизняної війни.

СВІТЛОВДСЬК

Про трудові успіхи комсомольців району говорилося у виступах учасників урочистого пленуму міському ЛКСМУ. Добрами словами згадувалися молодіжні колективи, керовані Клавдією Крутько, Володимиром Семеновим, Тамілою Гончарук.

Перед комсомольцями виступила ветеран комсомолу м. Світловдського Є. Г. Душко.

Завтра — День радянської молоді

Для комсомольців Знамянського локомотивного депо свято 50-річчя ЛКСМУ було подвійним. В цей день їх комсомольська організація нагороджена пам'ятним Червоним прапором ЦК ЛКСМУ. Такої високої честі молоді зазначення удостоєні завдяки таким, як члени комсомольсько-молодіжного колективу піддому-ремонтного цеху, який очолює старший майстер комуніст Микола Поривай. Змагаючись за гідну зустріч північного ювілею комсомолу України, вони виборозили першість серед інших ремонтних цехів. Колективу домігся змуження простих локомотивів на ремонті на півторі доби. Щоденні норми ремонтних виконують на 118 процентів. На фотос: члени комсомольсько-молодіжного колективу піддому-ремонтного цеху (зліва направо): слюсарі-ремонтники Володимир АНДРЕШУН, Юрій САФРОНОВ, Сергій ІГНАТЬЄВ, Олександр БАБКІН, Олександр БЕЗРЕБРІЙ та групкоорд Вадим СТРОГАНОВ.

Фото В. КОВПАКА.

ВАЖЛИВІ ЗАВДАННЯ СЕРЕДНЬОЇ СПЕЦІАЛЬНОЇ ШКОЛИ

Майже 600 тисяч чоловік навчається у 747 технікумах та училищах нашої республіки, які щорічно готують для різних галузей народного господарства близько 180 тисяч техніків, агрономів, медичних працівників, учителів, економістів, бухгалтерів і інших спеціалістів середньої ланки. Про завдання по поліпшенню якості підготовки спеціалістів та ідейно-виховної роботи в технікумах і училищах республіки йшла мова на скликанні за рішенням ЦК КП України кінцевих нарад директорів і секретарів партійних організацій середніх спеціальних навчальних закладів, які були проведені у Києві, Львові, Харкові і Херсоні.

Як відзначалося у доповідях та виступах, бурхливий темп розвитку нашої країни вимагають від викладачів технікумів і училищ не тільки йти в ногу з життям, але вже сьогодні орієнтуватися на майбутнє. Колективи середніх спеціальних навчальних закладів мобілізують свої зусилля на пошуки нових, найбільш ефективних шляхів підвищення якості підготовки спеціалістів, поліпшення навчання і виховання учнів з урахуванням постійно зростаючих вимог життя.

Завдання полягає в тому, щоб спрямувати зусилля працівників середніх спеціальних навчальних закладів на підготовку молодих спеціалістів високої кваліфікації, з широким політичним кругозором і організацькими здібностями. Необхідно безперервно вдосконалювати навчальний процес, підвищувати науковий і методичний рівень кожного уроку, лекції, семінару, практичного заняття. Треба поглибити добір, розстановку і виховання викладацьких кадрів, посилити вимогливість до них за наслідки навчально-виховної роботи.

Директори та секретарі партійних організацій у своїх виступах відзначили, що в технікумах та училищах республіки створюється чітка система виховної роботи, поглиблюється її політичний зміст. Особлива увага була звернута на підготовку до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Учасники наради пред'явили підвищені вимоги викладачам суспільних дисциплін, які в процесі навчання повинні на основі марксистсько-ленінської теорії формувати в учнів комуністичні переконання, пробуджувати в них інтерес до суспільних проблем. Необхідно, щоб вся політико-виховна робота була спря-

мована на оволодіння учнями ленінської теоретичною спадщиною, формування у кожного майбутнього спеціаліста матеріалістичного світогляду, виховання юнаків і дівчат в дусі радянського патріотизму, пролетарського інтернаціоналізму, готовності до активної участі в боротьбі за втілення в життя величких комуністичних ідеалів, непримирності до будь-яких проявів буржуазної ідеології. На нарадах значна увага приділялась питанням використання молодих спеціалістів, місцеві партійні та радянські органи виявляють турботу про молодих фахівців, створюють їм належні побутові умови, допомагають закріпитися на виробництві. Однак у роботі з молодими спеціалістами ще мають місце недоліки. Керівникам підприємств і установ потрібно більше піклуватися про використання молодих спеціалістів за призначенням, створення умов для їх виробничого і творчого зростання. Промовці відзначили, що за останні роки в республіці проведена значна робота по зміцненню навчально-матеріальної бази технікумів та училищ, випускників технікумів та училищ і Героїв Соціалістичної Праці.

(РАТАУ).

ЮНІСТЬ КРАЇНИ РАД

«ЗЕМЛЮ МОЛОДОСТІ» НАЗВАВ МАЯКОВСЬКИЙ РЕСПУБЛІКУ РАД. І ЦЕ НЕ ЛІШЕ ПОЕТИЧНА МЕТАФОРА. СРСР — КРАЇНА ДІПСО МОЛОДІЖНА — І ЗА СКЛАДОМ НАСЕЛЕННЯ, І ЗА ЗРОСТІЮЮЧОЮ РОЛЮ МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ В БУДІВНИЦТВІ НОВОГО СУСПІЛЬСТВА. ОСЬ ЦІФРИ, В ЯКИХ «СПРЕСОВАНИ» ВОЛЯ, ЕНТУЗІАЗМ, МУЖИЦЬТВО МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ НАШОЇ КРАЇНИ.

ТАК БУЛО. Далекі, але ніколи не меркнучі роки революції. Молоді пролетарі йшли за Іллічем в перших лавках тих, хто атакував старий світ. І революційні сторони підтвердили ленінську оцінку молоді: «Із самопіддану боротьбу завжди першою піде молодь». Кожен другий червоногвардієць Пітера був молодий 27 років. Три чверті своїх членів послав РКСМ на фронті громадянської війни. Більше 800 партійців пішли на повстання в Україні. Партизанські загони на 60 відсотків склалися з молоді. Із 11 тисяч Героїв Радянського Союзу сім тисяч — вихованці ВЛКСМ.

ТАК Є. Половина населення СРСР — люди молодші 30 років. Із кожних десяти трудівників промисловості п'ятеро, а в будівництві шестеро — люди комсомольського віку.

Молодь — значна сила в найсучасніших, вирішальних галузях виробництва, бо вона має професії, що потребують серйозної технічної підготовки. У нас кожний другий вчитель і лікар — людина, що не розізнала ще четвертого десятиліття. В кожній тисячі інженерно-технічних працівників майже п'ятсот чоловік — молоді люди. Армія науковців працівників наполовину складається з молодих. Більше десяти мільйонів юнаків і дівчат, їх числі три мільйони комсомольців, трудяться в колгоспах і радгоспах.

В русі новаторів беруть участь більше 5 мільйонів молодих раціоналізаторів. Кожний четвертий громадянин країни — учень чи студент. Молоді налізи 890 вузів, більше 4 тисяч технікумів, 220 тисяч загальноосвітніх шкіл. Лише в минулому році у вищі і середні спеціальні учебні заклади вступило 2 мільйони 200 тисяч юнаків і дівчат.

Про сформованість ідеалів молоді цікаві дані одержані порівняно недавно комсомольськими соціологами. На питання анкети «Що рухає вчинками твоїх однолітків?» більше 37 відсотків опитаних відповіли: «Бажання принести як можна більше користі людям, суспільству». І лише близько дев'яти відсотків відповідалих написали: честолюбство, кар'єризм. Із 17 з половиною тисяч опитаних лише 106 чоловік назвали як основну умову щастя гроші. Переважна більшість головним для щастя вважає цікаву роботу, повагу сточуючих, хорошу сім'ю.

Ленінський комсомол шефствує над будівництвом більше ста великих промислових підприємств і електростанцій, залізничних і нафтогазопровідних трас. Прапори ударних комсомольських майорят над десятками республіканських і обласних новобудов.

Радянська молодь підтримує братерські і дружні зв'язки з 1300 молодіжними організаціями 120 країн світу.

ВЛКСМ — бойовий авангард молоді — об'єднує сьогодні більше 23 мільйони юнаків і дівчат багатонаціональної Радянської держави. І лави його кожний день ростуть. Росте внесок комсомолу в будівництво комунізму.

(ТАРС).

ВСЕ ПРОГРЕСИВНЕ ЛЮДСТВО. Трудящі нашої країни готуються гідно відзначити 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. В ці дні погляди мільйонів людей звернені на батьківщину Ілліча, в місто Ульяновськ, де народився вождь пролетаріату, звідки починався його шлях в революцію. Сюди, на береги Волги, ведуть сотні доріг. Священна земля, яка дала світові мислителя і вождя, кожного дня зустрічає делегації, групи людей з усіх куточків земної кулі, які приходять сюди, щоб вклонитися цим місцям, де кожен камінь, кожен пагорбок знав Володю Ульянова.

Наш кореспондент теж нещодавно побував в Ульяновську, зустрічався із земляками Ілліча, відвідав визначні місця, пов'язані із життям В. І. Леніна. З цього номера «Молодий комунар» починає друкувати репортажі з Ульяновська свого спецкора, розповіді молоді Ульяновська про своє місто, про ленінські місця.

ЗА 1700 кілометрів знаходиться від Кіровограда Ульяновськ. Майже 100 років відділяють нас від того дня, коли в невеличкому провінційному місті Симбірську народився Володя Ульянов. Що таке 1700 кілометрів? Три години літаком — і в Ульяновську. Що таке 100 років для людини, яка вийшла у безсмертя? І сто, і тисячу років світ буде боротися і жити ідеями Ілліча, які сколихнули його і вказали єдино вірний шлях до щастя — шлях революційної боротьби.

...Світ знає чимало чудових міст, великих і красивих. Кожне з них славиться чи то архітектурними пам'ятками, чи величчю краєвидів, чи розкішною природою. Ульяновську ні для чого хвалитися ні тим, ні іншим. Він — батьківщина Ілліча, його колиска. Одне з найдорожчих, найсвятіших для кожного з нас місць на землі. Хай десь чудовіше краєвиди, рівніші вулиці, десь збудовано велетні заводи, яскравіше на газонах квіти. Хай! Та кожен знає, що все те починалося тут, починалося 22 квітня 1870 року. І як би ми багато не знали про Ульяновськ — читали в книжках, бачили на фотографіях, все ж кожен вважає за свій обов'язок побувати на батьківщині Ілліча, пройти тими вулицями, де він ходив, постоїти над Волгою, де він колись зупинявся, відвідати будинок, де жили Ульянови. Ми приїждимо сюди не лише для того, щоб на власні очі побачити місця, предмети і речі, зв'язані з іменем Леніна. Ми приїждимо сюди, щоб побути наодинці з Іллічем, звирити з ним свої думи і діла, ми приїждимо сюди вчитися жити і боротися по Іллічу. Тож і не дивно, що більшість гостей Ульяновська — молоді люди. Цілком зрозуміле їх прагнення починати свою дорогу у велике життя саме з Ульяновська. В той день, коли я там був, місто відвідали учні з Оренбурга, молоді робітники з Чуваші, комсомольські пропагандисти з Іваново, студенти Саратовського книго-торгового технікуму.

Нещодавно газети і радіо повідомили про 5-мільйонного відвідувача Будинку-музею В. І. Леніна. Ним став дніпропетровець. А міг бути і наш земляк — з Кіровоградщини. Всього за кілька днів перед цим кіровоградці теж побували в цьому будинку. З хвилюванням підходили

ми до невисокого дерев'яного будинку. І хоч, ще коли ми йшли вулицею В. І. Леніна, тут багато будинків схожих один на одного, цей ми пізнали ще здалеку. Розповідати про кожну кімнату, про кожну річ в них, значить нічого не сказати. Хіба можна перелічити все, коли все тут «його», «їхнє»? Затримався на хвилину біля шахівниці, за якою не раз

Тієї землі, про яку В. І. Ленін згадував у своїх творах, коли писав про хижакські закони капіталістичного суспільства. Тієї землі, яка, коли гірка від поту і сліз, колосить золоті пшениці, квітуча садами, на якій живуть мільйони щасливих земляків.

Зараз, коли я пишу ці рядки, знову переживаю хвилюючі години зустрічі з Ульяновськом. Знову в думках повертаюся на вулиці і в сквери міста над Волгою і ніби бачу, як крутою вулицею спускається разом з хлопцями юний Ульянов до річки Свяги, щоб спокатитися. Бачу, як, вишовши разом з товаришами з дверей гімназії, що на Новому Виноці, Володя йде на берег Волги, яка зовсім поруч. Там вони проводжа-

1. ВАШИМ, ТОВАРИШУ, ІМЕНЕМ...

сидів Володя, хоч детальніше роздивитися, збагнути, прийти в себе, а група в якій я був, вже пішла далі. А слідом уже підходить інший... Затримуюся більше, ніж треба, в «його» кімнаті. Залізне ліжко, стіл біля вікна, полиця з книжками, географічна карта... Вікно виходить на подвір'я. Там ще квітує бузок.

...На подвір'ї зупиняюся. Хочеться і ще раз повернутися до кімнати, пройтися хиткими сходами в «його» кімнату. Та вже сигнали налив автобус. Фотографуємося на згадку. Чи ж то буде найдорожча згадка, оте фото! Найдорожча буде в серці.

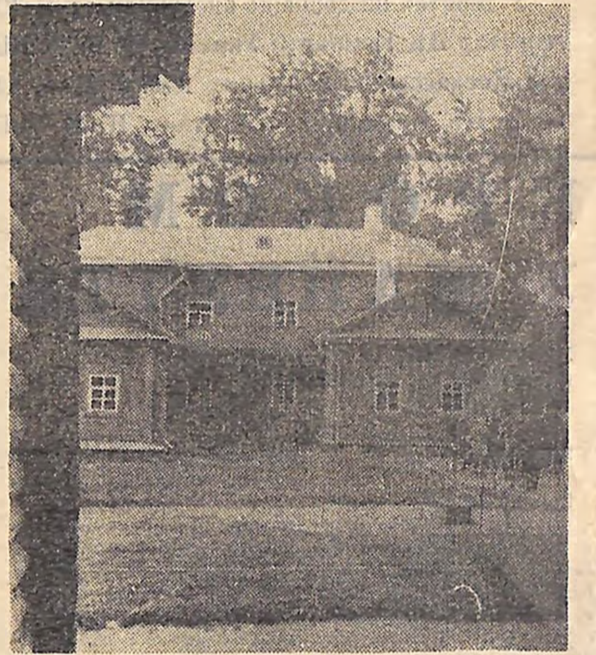
І вже згодом, повернувшись додому, зрозумієш, яке велике випало тобі щастя — причаститися життям найдорожчої людини.

Іменем Ілліча називаємо найдорожче, найкраще, найважливіше.

Найкраща вулиця — імені Леніна.

Розкішний парк — імені Леніна. Потужна електростанція — імені Леніна. В кожному місті, в кожному селі — є імені Леніна. В Ульяновську, на його батьківщині, іменем вождя названа колишня Московська вулиця, де жили Ульянови. Чудовий Палац книги — його імені. Найкрасивіша площа, що над Волгою, — імені Леніна.

Ми йдемо до Ілліча з найдорожчим, найсвятішим. Є в Ульяновську жменька землі кіровоградської.

Будинок-музей В. І. Леніна в Ульяновську. Фото АВТОРА.

му за турботами і не доведеться навідатися у місто свого дитинства. До його міста приходимо ми, його діти і онуки. Сотні доріг ведуть сюди. Літаком, автобусом, залізницею, пароплавом по Волзі. Однею з них прибував і я до тебе, Ульяновськ, щоб побачити тебе, священне місто, батьківщину Ілліча.

Віктор ГЛАНЦЬКИЙ, спецкор «Молодого комунара». Ульяновськ—Кіровоград.

ПРАПОРНОСЦІ

ДВА ДІАЛОГИ. МІЖ ЯКИМИ ВІСІМ РОКІВ

Ще здаля, вишвирувши з вікна автобуса, побачила вона Новгородку. Білостілі будинок, зелені сади на горбах, верби біля річки. «Гарно, як і в нас на Хмельниччині», — подумала.

Зайшла в контору правління колгоспу імені Леніна, привіталась. Звернулася до всіх присутніх разом:

— Моє привітання Токар, зовуть Галиною. Приїдете працювати на свиноферму?

Назустріч їй підлезла повна, вже немолода жінка, окинула дівчину уважним поглядом.

— А може, даяркою підеш?

— Даяркою? Що ви, боюсь! Ніколи біля корів не була, раптом не справлюсь.

— А ти не бієся, Галю. Не одна ж будеш у колективі. Жінки у нас хороші, допомагають. Та й я завжди буду поруч. Згода?

Галю відважилася:

— Згода!

— Тоді познайомимось: Катерина Петрівна. Ідемо, покажу тобі ферму...

Чимало встигло з того дня. Нещодавно після парадів в червоному кутку Галина Токар підійшла до завідуючої ферми Герон Соціалістичної Праці Катерини Петрівни Дмитрівської і знову, як і того разу, довірливо заглянула в ласкаві очі цієї доброзичливої жінки.

— Катериню Петрівну, хочу вступити в комуністичну партію. Може, дасе мені рекомендацію?

— Слай, — відповіла Катерина Петрівна стійкою Галіні і сіла сама, — В партію, кажеш? Що ж, дочко, вірно рішення прийняла. Працюємо разом не один рік. Поручуся за тебе.

Завідуюча фермою відкривала свої лависки.

— Та 20 червня ти надійла від кожної корови по 2089 кілограмів молока. Такому показнику можуть багато доярок позаздрити. А пам'ятаєш, як ти боліла зразу: не справлюсь, мовляв?

Обидві розсміялись, притакуючи ту розмову. Самі собою прийшли спомини — про перші нещадні і перемоги, про присвоєння фермі звання колективу комуністичної праці, про створення комсомольсько-молодіжного колективу, який включився в обласне змагання тваринників за тілу зустрічі 50-річчя комсомолу України і 100-річчя з дня народження В. І. Леніна...

Помовчали трохи. Потім встали: робота чекає. Катерина Петрівна ніжно потиснула Галіні руку:

— Віро в тебе...

КОЛИ КОЖНА — ОДНА З КРАЩИХ

А спробуйте запитати Катерину Петрівну, в кого вона не вірить з своїх підлеглих, у кому сумнівається. Ще й образиться.

— Дівчата у нас золоті, — радіє вона, — Раїса Ковальчук портрет на районній Дошці пошани бачила? Оце ж вона з нашої Ферми, комсомолка, Галина Деліца — теж одна з кращих. Віже надійла по 2070 кілограмів молока від корови. І Галі Грабова — комсомолка, її мати, Олександра Лаврентівна, комуністка, перша трактористка нашої колгоспу. Галі теж збирається в партію. Було голосувати за неї двома руками...

Для Катерини Петрівни і Люба Лохонька «одна з кращих», і Кавава Буховенко, і зоотехнік Ольга Лісова. Про молодого комуніста Тетяну Марущак Катерина Петрівна говорить небагато, але з неприхованою материнською

гордістю: це її дочка, нагороджена орденом Леніна. Зараз очолює змагання доярок, надолала по 2,5 тисячі кілограмів... Не може завідуюча фермою патіштити і хлопцями:

— Скотар Микола Кумпан такий вже роботящий, стараний. Майбутні телята зітхають йому вслід: «Мені б такого зпта...» Групокомсорт Олексій Лісняк трактористом працює, незамінимим людиною став. Вечірню школу закінчує, сюрприз йому готують. А думає, мало від шопера-молоковоза залежить? Чистота молока, наприклад. Та комсомолець Михайло Дзюма на своєму місці.

Не тільки під Катерини Петрівни — від усіх членів правління колгоспу і парткому можна почути багато теплих слів на адресу комсомольців, молодих тваринників Ферми № 1. Торік середній надій молока на одну фуражну корову становив на фермі 3200 кілограмів. В цьому році дівчата зобов'язались на честь ленінського ювілею надати по 3500 кілограмів. Прахунки заповідають, що ці зобов'язання будуть перевиконані. Вже зараз вироблено молока на 600 центнерів більше, ніж торік за цей же час, 600 центнерів. Це 120 тисяч пляшок молока, проданих додатково споживачам!

Бюро обкому ЛКСМУ піддало підступку першого етапу обласного змагання комсомольсько-молодіжних колективів області. Серед переможців — комсомольсько-молодіжний колектив молочно-товарної ферми № 1 колгоспу імені Леніна. Він нагороджений перехідним Червоним прапором-обкому ЛКСМУ і занесений до Книги пошани обласної комсомольської організації.

Ця збірка прийшла на новгородківську ферму напередодні Дня радянської молоді. Вона обрадувала, схвилювала, надала ще більше патхисини і сил комсомольсько-тваринникам, які від сьогодні — прапороносці високого змагання. А місце прапороносців попереду. Щоб і самим йти до нових успіхів, і інших вести за собою.

А. КРЯТЕНКО, спецкор «Молодого комунара». Новгородка.

МІЖНАРОДНИЙ МОЛОДІЖНИЙ СЕМІНАР

На Інтернаціональну зустріч «Ленін і сучасний світ» ЦК ВЛКСМ і Комітет молодіжних організацій СРСР запросили представників усіх братніх спілок молоді соціалістичних країн, комуністичних молодіжних спілок з капіталістичних держав, юнацьких демократичних організацій Азії, Африки, Латинської Америки, Австралії. І загошення було прийнято з великою вдячністю та інтересом. Семінар відбуватиметься в нашій країні з 30 червня по 12 липня, на його приїдуть понад 200 юнаків і дівчат з 90 країн.

На прес-конференції, яка відбулася у Москві 20 червня, голова КМО СРСР Г. Янаєв розповів радянським та іноземним журналістам про програму зустрічі.

На пленарних засіданнях семінару, які проведуть у радянській столиці, перед зарубіжними друзями виступатимуть лекції і доповіді визначні громадські діячі та вчені. Потім гості розгортають по країні. Зустрічі у Волгограді, Ростові-на-Дону, Києві і Єревані теж обіцяють бути цікавими. Відбудуться колоквіуми на теми: «Марксизм-ленінізм — наукова теорія боротьби молоді за революційне перетворення світу», «Роль молоді в національній реконструкції», «Ленін про виховання молоді».

За «Круглим столом» має відбутися обмін досвідом роботи спілок молоді в сфері поширення ідей Маркса, Леніна серед молодих робітників, селян, студентів, інтелігенції.

Програму семінару, повідомив Г. Янаєв, складено з максимальним урахуванням пропозицій і побажань зарубіжних друзів.

Гості радянської молоді відвідають пам'ятні місця, зв'язані з життям і діяльністю Володимира Ілліча, зустрінуться з ветеранами Комуністичної партії, побувають на заводах і в колгоспах.

(Кор. ТАРС).

„ПО ТРИ — НА БРАТА“...

ПЕРШІ ІСКРИ

Сонце ще не остигло розтопити повітря. Груді з приємністю вдихають прохолоду. Сотнями голосів загомонів завод. Осві-осві розпочинається робочий день.

На складальному майданчику, біля будки, зібрані п'ятеро. В будці — спеціаліст, інструмент, креслення. Зрештою, креслення вже не потрібні. Не перший день збирають молоді робітники тростояки для опор ліній електропередач.

— Сьогодні зробимо по три стояки на брата. Щоб і за Миколу, — каже бригадир Володимир Семенов хлопцям.

Взагалі їх шестеро. Але сьогодні Миколи Корнієвського немає: він у відпустці.

— По три, так по три, — відпові-

дають хлопці і розходяться кожен до свого «кондуктора». Так називається пристрій для складання стояків. З учора на кожну верстаку акуратно лежать заготовки.

Володимир Семенов проходить по майданчику, оглядає. Чи все гаразд у його хлопців, потім йде до верстака. У нього своя справа: го-тує шпильні секції.

Почувся бризкіт металу, заблмала перші голубі вогники електро-зварювання. Новий робочий день рушило у колективному марші.

«СТЕПАНЕНКА ОСТРИЖІТЬ!»

Перукар — це обід на свіжому повітрі, в затінку, бо жарке сонце вже заглянуло в кожну куточок за-водського двору.

До обіду працювалося непогано. Баштовий кран висте підійшов до майданчика, щоб забрати стояки і передати їх електрозварювальни-кам. Десь там працює й дружина Миколи Муляки, Пообідавши, Мико-ла дістає «Приму», не поспішаючи, розминає, припалює. Він в усьому не поспішає. Подивиться, продумає, а потім уже робить. Без метушні, без зайвих рухів. Хлопці зберуть по два стояки, він — три, хлопці по три, він, дивись, — чотири.

— То як сьогодні, зіграєм? — за-питає хтось.

Питання стосується Анатолія Шкурка, волейболіста цехової команди. Сьогодні їм грати з цехом металоформ на приз заводської ра-діогазети. Анатолій ствердив кивав головою.

— Не програйте, бо «остриже-мо», — жартують друзі.

— Степаненка «острижить». У них там щось футбол шкандибає.

Та Віталій Степаненко цього не хоче. Пообідавши, він пішов у сек-Вранці знісувався демократ, без якого не можна відрегулювати за-готовки на сьогодні досить, та чи буде з чим працювати завтра. От і вирішив проконтролювати, як сло-сарі ремонтують демократ.

Лилася звичайна для перерви роз-мова. Про футбольні новини, про те, чи поспішить Віталій до енерге-тичного технікуму, про скорий від'їзд молодих хлопців до лав Армії.

— Що робитимем, бригадире, ко-ли Шкурко і Корнієвський одягнуть гімнастерки? — питає Ларіон Воз-ник.

— Не хвилюйся, Ларіоне. Хороші руки знайдуться. Днями одержав листа від Микши Корбунова. Скоро демобілізується, просить залишити місце в бригаді. Він у нас ще до військової служби працював, робо-таючий хлопець.

Бригадир піднімається першим...

ПРО ШО ХЛОПЦІ НЕ ГОВОРИЛИ

Минулого року бригада слюсарів-складальників Володимира Семенова з Світловодського заводу метало-конструкцій виявилася кращою. На честь комсомольського свята їй було присвоєно звання імені 60-річчя ВЛКСМ.

В бригаді — шестеро. Микола Му-ляка — помічник бригадира, слюсар четвертого розряду, вже досвідче-ний робітник. Віталій Степаненко — трумпкомсорг бригади, переможець змагання на кращого по професії.

Ларіон Возник — недавній воїн, а сьогодні відмінний слюсар. Анато-лій Шкурко і Микола Корнієвський, що після школи прийшли на завод, вже мають по другому розряду. І бригадир-комуніст Володимир Се-менов, він же секретар цехової партій-ної організації.

Вже стало зрозуміло, що бригада виконує план на 130-140 процен-тів. Серед молодіжних колективів воно посідає перше місце.

«ВОЛОДИМИРЕ, ИДЕШ ДОДОМУ?»

Так запитали хлопці бригадира, складивши комбінезони і інструмент.

— Ні, затримався.

В нього ще є робота. Треба під-рахувати, що вже зроблено в

цьому місяці, поговорити з майст-ром відносно заготовок. Сьогодні котрийсь з хлопців кинув під ноги відрізок кутинка: гнущий. Прямусів вирізняти. Але ж на це гаяється час. І, крім того, це вже не вперше. По-трібно повернути заготовників.

Потім — розмова в партбюро. Дві кращі комсомолки цеху — Ві-ра Сизова і Ніда Бойко вирішили подати заяву про вступ до партії.

З ними ще раз зустрінеться секре-тар парторганізації.

...Хлопці з бригади розходяться. Десь там біля воріт Микола зустрі-неться з дружиною. В них ще бага-то роботи вдома, та вдвох упорую-ться. Анатолій захищатиме честь цеху з волейбола, а Віталій йде на стадіон, бо саме на сьогодні призначено тренування. Ларіон же до самого вечора пропадатиме на морі.

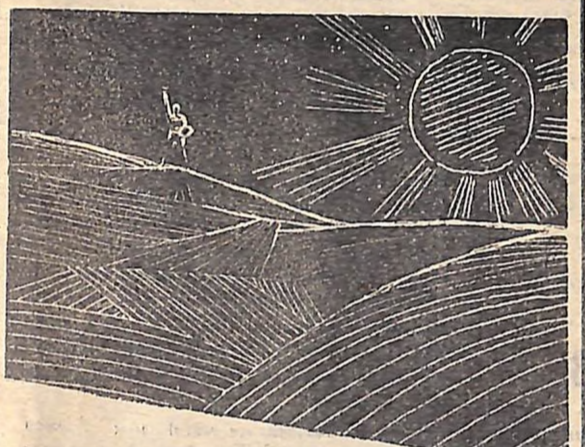
Попрацювали сьогодні добре. Та-ки зібрали по три стояки. А на вер-стаках акуратними кутками лежать заготовки. Вони чекають на хлоп-ців. Завтра знову прийдуть сюди, засмагли, мішко складені, одягнуть комбінезони і візьмуть в руки ін-струмент. І знову бригадир скаже своїм хлопцям:

— Домовились: по три на брата. Щоб було, як і вчора.

Б. КУМАНСЬКИЙ.

наш власний кореспондент.

М. Світловодськ.

РУКИ, В ЯКИХ ЖИВЕ ЛЮБОВ

Ковшате хмаровиння клубочилось над полем. Дихалось легко. Пахло дощем. Машина вже під'їжджала до бурякової плантації, коли перші краплини впали на скло.

— Оце наш цукор, — показуючи рукою на зелене поле, що простяглося аж до лісокупу, — сказав секретар партійної організації колгоспу Володимир Лісничук. — А люди — дивиться самі. Ось наші дайкові — комсомолка Раїя Брижатиук і Оля Котик. Молоді, енергійні, завзяті...

Чокі ми розмовляли з членами колективу, до краю поля набли-зався трактор. Тракторист розвернув агрегат і вже було ру-шину з еворотному напрямі, але тут ми відчайдушно замаха-ли руками, даючи зрозуміти, що хочемо поговорити з ним.

— Ну, що ж, здрасітуй, здрасітуй, Василю Тимчук.

Нас не треба знайомити. А вже вісімнадцять років тому ми навчалися з тобою в Долинській семінарській школі. Сиділи за однією партою. Потім дороги наші розійшлися, і оце аж тут, на буряковому полі, де, кажуть, на всю глибину роз-крився твій талант землекопа, трудівника-творця, переклика-єш знову.

Звичайно ж, зараз нам не до розмови про буряки, хоч, власне, я приїхав, щоб написати про тебе саме як про од-ного з кращих молодих механізаторів району.

Я дивлюсь на тебе засмагли, змушклені на степових вирах обличчя і не можу позбутися якогось дивного почуття. Я пам'ятаю тебе хлопчиком, таким, як і сам. А зараз пере-ді мною зріла людина з твердим поглядом і міцними ру-ками. А втім, що ж тут дивного?

За ці роки багато змінилось — як навколо нас, так і в нас самих. Хочеш, Василю, і нагадаю тобі один епізод з твого шкільного життя. Давай повернемося з тобою до нашого класу, свято за нашу парту і зліпши подивимось на твоє поле.

Це трапилось на уроці історії. Здається, ми вивчали тоді походю пари Навуходносора. Коли вчителька попросила те-бе розповісти про них, ти відповів, що не вивчив урок.

— Сідай — сказала вчителька, — Завтра приїдеш з ма-мою.

А вранці і побачив твою матір. Вона ввійшла до класу, поставила коло дверей суну і вузлик, підійшла до столу, вчителька розповіла їй про те, що ти не вивчив урок. Мати вислухала її й тихо сказала: «Ви пробачте мені, це в вин-на. Ми зараз прориваємо буряки. Норми великі, а я хотіла, щоб швидше прорвати, і взяла його позавчора на цілий день. Поміг він мені добре, а вночі — спав не ворухаючись. Уран-ці ледве розбудила до школи».

Ми уважно слухали її розмову. Нам потрібен був досвід, бо ніхто не міг гарантувати, що завтра його битки не при-йдуть до вчительки з таким же візитом.

Це було давно. А зараз ми стоїмо з тобою в полі, прилу-щено туркоче трактор. Клубочиться хмарі, і я думаю про тебе.

Вас у сім'ї було четверо. Ти — старший. Роки твого дит-инства видалися нелегкі — повенні, часто треба було по-дикувати навчання в школі з роботою, допомагати батькам вдома чи в полі і ото, мабуть, це тоді ввійшла в твої руки любов до праці, до землі. Може, хтось здивується: як це: любов у руках? Ти знаєш напевно: у справжнього хлібороба любов до землі і праці живе в руках.

Зараз ти живеш буряковим полем. Разом з Миколою Мельником засів його, потім обробили сходи... Тепер ти по-чуваєшся господарем, майстром на цьому полі. А прига-дуєш, Василю, коли ти, закінчивши сім класів, пішов пра-цювати принципалом? Старші трактористи жартували, примушували шукати іскру, що нібито загубилася у траві. Що ж, ти знайшов свою іскру в житті. Подружився з таки-ми ж, як сам, молодими, запозитими до роботи: Миколою Корнієвським, Миколою Мельником, Дмитром Полішуком, Олександром Шереметовим. І став повноправним членом ме-ханізаторської сім'ї. Одне тебе неюколю: приходять у бригаду молодші і в кожного середня освіта, а в тебе її не було. Порадився з секретарем партійної організації В. М. Лісничуком і вирішив продовжити навчання у сесір-ній школі. Звичайно, було нелегко...

Вже й нещир опускається над полем. Трактор твій мовчить. А ми ніяк не наговорились з тобою. Я зичу тобі успіхів, ба-жаю, щоб комсомольський вогник і надалі палав у твоїх очах.

А ти посміхнешся і кажеш: — Що ж, комсомольський вогник, звичайно, буду берігти. Але ж напевно і став членом партії...

Л. НАРОДОВНИ,

член обласного літоб'єднання.

Колгосп імені Шевченка Гайворонського району.

БАЛАДА ПРО МУЖНІСТЬ

Т УТ хлопці закидають свої вудки у воду Тихого або Великого океану. Тут майже постійно дмуть протягові ві-три і взимку через перемети проїжджають лише бульдозери. Тут люди звикли до труднощів, і мужність тут — норма по-ведінки.

«Навкруги вода, а всередині біда...» — ось похмурі слова про старий Сахалін. Тепер цей острів називають комсомоль-ським.

У суворій боротьбі зі стихією мужні сахалінський комсомол. Ось три епізоди цієї нелегкої боротьби.

САХАЛІНЬСЬКА СТАЛЬ

В Агнівській тайзі споконвічно хазяю-вав сахалінський ведмідь. Тільки дове-лось йому потиснитись. Взимку двадцять дев'ятого року перша окружна конферен-ція комсомолу вирішила: Агнівська тайга повинна стати палітурним банком країни. Завдання сахалінського комсомолу — «При-їздити на острів!» Нам потрібні сміливі і відважні люди! — першими почили хабаровці. 100 хлопців з Примур'я ста-ли першими робітниками нового Агнів-ського комсомольського лісокомбінату.

За ними приїхали по путівках ЦК ВЛКСМ ще 1200 молодих людей освоєно-ти далеку «співничку точку».

Зараз важко навіть уявити собі, що іншки, сокири та кої — це була вся техніка лісорубін. Кажуть, найміцніший камінь — кремені. Навпевно, кремені, роз-валів б при виробуванні, вже вивало-першобудівникам.

Зима тринадцятого року ціли вирішила зломити людей: безперервно мели зме-тілі, валив сніг. На вивозі лісу було 700 коней, але працювали лише 250: ос-танні не витримали.

А люди, щоб нагодувати голодних ко-ней, рознероли матраци і віддали сніг тваринам. Самі спали на голях парак. Б то час лютувала інша, і Місто Олек-сандрівськ приїхало хлопцями кілька во-літ, щоб у районі будівельників з'яви-лася м'ясо. Але комсомолці вирішили: вода не вбивати, використати замість шкварчанних коней на вивозі лісу.

Ще агнівських хлопців ішов за кордо-н. Іноземні судна стояли не біля причалу, а на рейді. Згідно з умовою кожна за-ва вкланна простою іноземного судна сплачувалася золотом.

Іноземці могли одержати великий ба-риш на цих штрафах. Але комсомолці вирішили: не віддамо жодної копійки. За чотири дні навантажили 2400 тонн лі-су. Тоді на судлах не витримали темпу — надіслали представника: він прохав хлопців «прарувати повільніше».

Прийшла весна... М'який став сніг. І

ЛЕГКА НАФТА

А це вже майже наш ді-Сахалінська нафта, за твердженнями спеціалістів, відноситься до легких нафт. Але це за вагою. А взагалі, вона скоріше навіть важка.

...На дільницю Сазанку бригади їздять щодня. На зміну, зі зміни. А шлях на Сахалін, та ще на лінійному, та ще на Сазанку був тоді дуже поганим. Тоді і не дивно, якщо бригада люди заплітяться. Все може транзитись в дорозі.

Ось тому її Ваня Епілогов, ні Олекса Сиварин, ні Рудик Бахтизов і не хвилю-валися спочатку, коли бригада Тоді Чер-нишова не приїхала до початку зміни.

Як завжди тут бур, світився в темноті «ліхтар», додато на великій зливині дов-бало землю, щоб у відповідь бив фонтан чорної, довгожданної нафти.

Про цю історію можна розповідати високими словами. Наприклад, порівня-ти Ваню, Олексу і Рудку з вартівими, які не залишили свій пост, не пішли також, коли їхня зміна скінчилася. Хлоп-ці, звичайно, про себе так не думали. Просто дивилися за приладами, потім збиралися разом і говорили про звичайні дурниці. Як, мовляв, здорово було б полежати зараз на пляжі де-небудь в районі Сопі, погрітись і зліпати в шахи.

Чи показати в білярд. Потім вони зно-ву стояли біля прилада. Після цього змінили турбопур. Знову говорили, див-илися з вишки і знову працювали.

Власне, хвилюватися за Тодю і всіх його хлопців не доводилось. Іх багато, вони разом, і єдине, що могло підвести — то це шлях. Хто його не знав!

Так воно і було. Чернишеві виїхали

ВІК ПЕРЕМІГ ОКЕАН

Великий океан. Його назвали Тихим. Чому — рибалили про це не знають. Не знає і вертольотчик Володя Тарзанов. Але певний, що називає Великий під-владний людині. Різує кожен раз Володя вже довів це.

На рейді стояв океанський паропла-в «Новоросійськ». Море штормило, роз-гойдувало судно, розлучено кидало в обшарпану свинцеву хвилю. Навантажуван-ня вже закінчувалося. Буксир, ховаю-чися у валових ярутах, був у море плаш-коут. Збоку, біля берега, стирчала ске-лі. Ніби тонка струна, долина сталевий канат. А збоку — скелі, смерть. І на плашкоуті — тринадцять моряків.

Буксир гасав морем, шукаючи плаш-коут. В шторм полетіла морзінка.

Цей політ не передбачала ніяка інст-рукція. Навлаки, інструктори забороняла цей політ.

Та Володя Тарзанов піднявся в по-вітрі.

Зверху океан здається сірою пустелею. Тільки зараз у пустелі — буря. Ось і плашкоут. Зараз його кине на каміни.

Володині пальці побіліли. Машина нижче. Ще нижче. Повисла драбинка над плашкоутом. Один моряк ухилився за-рег. Гуркотить гвинт над головою. Вер-толіт кидка пружним вітром. Ось берег. Тепер знову назад. І знову до берега, і так тринадцять разів.

І нехай Великий океан рідко буває ти-хим, він все одно підлащивий людині...

Ось три історії. Три епізоди з біографії сахалінського комсомолу. Тільки три: Альберт ЛИХАНОВ.

(ЛАН).

Вячеслав СОКУРЕНКО

СИНІВСЬКЕ

Україно, ладонько моя, Непогасна, променіста зоре

Ти мій дім і ти моя сім'я. Ти моє багатство неозоре.

Ти... А мимо — сотні поїздів! Ти... А мимо — сотні пароплавів!

Милі стюардеси — не судить, Не емоудіте гоминок вокзалів.

Я сьогодні вдоспіта встанав, Відгострив натрудженого плуга.

І хмеліла буйна голова, Як леміш гартований я слухав.

Як виходив у недалиній степ, Де романок марено впрочете,

Де на стернах росами цвіте Веснами розхлопає дигиштво.

Там до світу за чевіги став, Та й не маю сили спочивати.

Бо орати — скільки ще орати. Скільки сїят, скільки ще косити...

Не гудіть заклинчу пароплавів. Мимо. Мимо.

Мимо, поїзди — У моїх очах пшениць заграви.

М. Світловодськ.

Всюди встигає Алла СІДЕЛЬНИКОВА: і на засіданні комітету комсомолу виступити, і взяти участь у вечорі кмітливих та винахідливих, і на спортивній майданчик завітати, де змагаються друзі по роботі. Та цинуть її не лише за активну участь в громадському житті Кіровоградської взуттєвої фабрики. На підприємстві Алла — одна з кращих виробничниць. Фото Г. УДОВИЧЕНКА.

СПОВІДЬ ПЕРЕД ДОРОГОЮ

СЛОВО ВЧОРАШНІХ ДЕСЯТИКЛАСНИКІВ

ПРО ПІДСУМКИ АНКЕТИ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» «10 ЗАПИТАНЬ ВИПУСКНИКОВІ».

Минуло півтора місяці відтоді, як в одному з травневих номерів «Молодого комунара» з'явилися «Десять запитань випускникові». Кажучи відверто, анкета не залишила байдужими десятикласників. До редакції щодня надходили десятки листів від учнів 8-9 класів, студентів, молодих вчителів, батьків. «Коли я отримав газету із запитаннями випускників, — пише Василь Пономаренко з Оситняжків Новомиргородського району, — зразу ж став давати відповіді. На перші запитання відповідати було нетрудно, над останніми — довелося поміркувати. Ну, що, наприклад, я можу сказати про щастя? Його не можна убити, виміряти, його треба відчувати. А для того, щоб відчувати щастя — слід, мабуть, бути завжди у вірні людських долей, турбот, радощів і невдач. І хоч я ніколи не був щасливим, щастя мені народжене на землі Сонця, під зорями Добра...

Хто ти? — запитую мене гасета. І я відповідаю без вагання: людина. Мрію стати морським офіцером. Вірю в здійснення своєї мрії, шкідливо, що мій батько не міг бути матросом.

Мій ідеал — Фелікс Едмундович Держинський, образ цього відважного чекіста надихає мене бути чесним, скромним, правдивим.

Не уявляю щастя без моря. І, мабуть, тому найбільше люблю історію, суспільствознавство, фізику. Ці предмети, як справжній друг, допомагають мені у майбутніх мандрівках.

Важкий труд моряка — ось моя романтика. Ми не випадково подали майже повністю лист Василя Пономаренка. Ювачі мрії, настрої, сподівання, прагнення тотожні сотням наших читачів. Для прикладу візьmemo лист Анатолія Куценка з Копанової Новоархангельського району. Відповідь на кожне запитання випускник дає чітко, логічно, продумано. Так, про щастя, бо, напевне, давно замислився хаопень над своїми життєвими путями-дорогами.

Моя улюблена мрія, — пише Анатолій, — стати трактористом, вирощувати хліб. Спасибі шкільному комсомолу, він приніс мені любов до землі. Не уявляю життя без праці, без відданості рідному краю. Щасливий, що можу уласніми руками працювати на полі. Завоюю море і Біра Іваненко з Рівного Новоукраїнського району, вона збирається стати агрономом, так, як і її ровесниця Люба Дмитрівна з Косіва Олександрійського району. Що ж, хай щастить вам, дітвато, улюблена праця завжди приносить велике щастя.

До багатьох відповідей на анкету учні прикладають листи, в яких розповідають про свої вчителів, радощі, тривоги. Написала такого листа і Рая Кармазіна з села Першотравневого.

Дорога редакціє! Заповнивши анкету, я вирішила поділитися з тобою своїми думками, важливими питаннями. Об'єктивно, як справжній друг, допоможуть мені у майбутніх мандрівках.

рокою... «До чого ти готова, комсомолко?» — запитую мене не жартуючи. «Я вирішила собі роботу» — відповідаю, і першою, бо в нашому селі до обраної мною професії ставляться упереджено. От, мовляв, провчилася десять років, а добирається працювати в школу! Неужо професія учителя, муляра, доярки, каменярки не почесна, не корисна? Думаю, що скільки не мають права так говорити. Кожна праця в нашому суспільстві необхідна, корисна. Не всім же зразу після школи вчитися у вузах, технікумах, не всім бути лікарями, інженерами, артистами... Мені подобається праця ткалі і я не соромлюся її».

Ми поділяємо думки Рая Кармазіної, віримо в широкість її анкетних відповідей. «Кармазіна — це слово має лише п'ять літер, але ж який либонький зміст має воно, — пише Марія Лисковська з Дуванки Петрівського району. — Подавати першу доповідь, робити людей життєрадісними, здоровими — то найбільше щастя на землі».

Як бачимо, найбільше турбує учнів наших десятикласників вибір професії. І в цьому є своя законність, реальність, бо проблема з сьогоднішнього дня дозрівала в кожній дитині. «Твій ідеал?» — Володимир Іванович Держинський, Зоя Космодем'янська... Значить, поспіши вчителю, зростають, щоб заколювати згодом шедрами іржавими трудових подвигів, людської краси, гідності.

Анкета ще раз ствердила думку про серйозність нашого випускника, що його ублажали за долю землі, за шкільних вчителів, за батьків, за щастя, — пише Іван Коваленко з села Співки Ульяновського району. — І тому я збираюся вивчитися на юриста... Щоб відстоювати честь, правду, щоб карати зло».

Широка дорога випускників, широка не тільки вибором професії, а й добрим тривогою за друзів, за рідні куточки, де вперше взято до рук букваря.

В. ЮР'ЄВ.

Полтавчани в Кіровограді відкрили восьмий п'ятитурнір туристів-краєзнавців. Старим і новим туристам, комсомольським активістам, педагогам екскурсійної загони репортували про свою діяльність протягом минулого навчального року.

В перший день збору було проведено огляд-конкурс на кращий похідний блудні, кращий дев'ять екскурсійної загони. Юні туристи Світловодська, Знам'янки, Олександрії, Новоукраїнки, представники інших районів області показали учасникам зльоту, членам журі свої матеріали, які вони збирали під час туристських мандрівок.

А на другий день відбулися змагання з туристської техніки, орієнтування на місцевості. Кращі учасники художньо самодіяльності, які були в складі екскурсійних загонів, діли діли їхніх туристів великий концерт.

Сьогодні обласний п'ятитурнір юних туристів-краєзнавців закінчує свою роботу.

На знімку: група туристів міста Кіровограда перед змаганнями з орієнтування на місцевості.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ФУТБОЛ

ТУР СЮРПРИЗІВ

Наближається до кінця перше коло чемпіонату країни серед команд другої групи класу «А», і дедалі стає гострішою боротьба за кожне очко, кожен тур підносить нові сюрпризи. Яскравою ілюстрацією цього був позаміжний тур, коли більшість лідерів зазнали поразок

від аутсайдерів. В останньому турі деякі провідні команди зустрілися між собою і в основному розійшлися мирно. Так, «Металіст» і «Металург» зіграли 2:2, «Суднобудівник» і київські армії — 1:1, «Карпати» і «Кривбас» — 2:2. Сильно сімферопольська команда програла (0:2) «Буковина», кіровоградська «Зірка» зазнала поразки (0:1) від вінницького «Локомотива».

А ось як закінчилися матчі між іншими командами третьої підгрупи другої групи класу «А»: «Шахтар» — «Будівельник» — 0:4, «Кімік» — «Дніпро» — 0:0, СКА (Одеса) — «Автомобіліст» — 1:0, «Локомотив» (Херсон) — «Десна» — 4:0, «Авангард» — СКА (Львів) — 3:0, «Азовець» — «Динамо» — 3:1.

НАШ СУБОТНІЙ ГІСТЬ

...І ЩЕДРИЙ КУХОЛЬ

Театральні афіші з легким сумом сповідають про закінчення гастролей Армавірського драматичного театру ім. А. В. Луначарського. Місяць колектив акторів з далекого Кубані був бажаним гостем любителів театрального мистецтва нашого міста і області. За цей час армавірці показали глядачам бі виставу. І де б не виступали вони, всюди їх приймали по-літальному тепло й радісно. Про це й розповідає наш суботній гість — головний режисер Армавірського театру Альберт Васильович Богдаренко.

Завжди, коли ідеш у гості, охоплює почуття підвищеного настрою, радості: тебе чекають нові зустрічі, знайомства, небачені місця... І до цього настрою, як завжди, приєднується десь там, на самому денці, нікому не висловлена тривога: а як будуть зустрічатися? Чи зумієш викликати прихильність до себе, симпатії? Чи нові знайомства перейдуть у дружбу на роки, чи визначаться лише строком гостювання? Почуття не нове. І нам, акторам, людям, чис життя зв'язане не лише з рідним містом, в якому гастрольними поїздками по країні, воно відоме здавна.

До гастролей у Кіровограді ми готувалися з особливим хвилюванням. Ішли у ваше місто вперше. І знали, що кіровоградський глядач вихований на традиціях української класичної драматургії, на п'єсах Кропивницького і Карпенка-Карого, українських радянських драматургів — Корнійчука, Зарудного... А вимогливий театр, як правило, примушує прискіпливіше переглядати свої здібності і можливості. Більше всіх хвилювався заслужений артист РРФСР Г. С. Градов, який народився і виріс у Кіровограді, чий мистецький шлях починався на сцені театру ім. Кропивницького 40 років тому. До зустрічі з містом своєї юності готувалася й артистка М. Т. Серженко, яка багато років тому грала в Кіровоградському театрі російської драми. Триєжилися за свій успіх

молоді актори: Тетяна Баштанова, Олександр Калабухов, Юрій Добронравов, Галина Угнівенко, Костянтин Співак, Володимир Кузнецов... А вже Армавір — Кіровоград для багатьох із них шлях першої гастрольної поїздки.

31 травня виставою «Солов'їна ніч» розпочалися наші гастролі на Кіровоградщині. Яки квіти, подаровані в той день виконавцям, розсіпати по сцені, вишох би величезний килим, зітканий з тюльпанів, бузку, півоній, троянд, з теплоти і щирої пошани любителів театрального мистецтва.

За час гастролей наш колектив показав 30 вечірніх, 5 денних вистав у місті і 26 — в районах області. Де б ми не були, нас приймали з радістю, як дорогих і довго очікуваних гостей, як давно знайомих друзів. Хіба можна забути теплу зустріч з хліборобами села Суслівського Компанійського району? Дівчата в українських національних костюмах піднесли нам хліб-сіль на вишваному рушнику. А над годро-краї, де зустрічаються майоріли велике гасло: «Дорогі армавірці, вітаємо з святом відкриття Декади українського мистецтва в Росії і початком гастролей вашого театру на Кіровоградщині!» Після закінчення спектаклю колгоспники села нагородили учасників вистави не лише гучними оплесками, букетами квітів, а й піднесли по кухлю запашного молока. Так нас ще ніде не зустрічали — і, природно, цей зво-

рушливий прийом залишиться в пам'яті назавжди. Тепло приймали нас глядачі Бобринецького району. За «хороше обслуговування трудящих» тут райком партії вручив нам пам'ятний адрес і Грамоту. Присміні враження залишилися в артистів театру від зустрічей в Новоукраїнському, Новомиргородському, Знам'янському районах.

Двічі нам щиро аплодували робітники заводу «Червона зірка». В обідні перерви ми показували машинобудівникам уривки з вистав, розповідали про наш театр, його колектив, запрошували на наші спектаклі. Група акторів була в гостях у воїнів Кіровоградського гарнізону.

В Кіровоград армавірці привезли десять вистав: дві з світової класики — «Останній М. Горького та «Пані-міністерша» Б. Нушича, решта — п'єси радянських драматургів. Ми вибрали для гастролей краще з нашого репертуару. Та закінчуються гастролі, а враження таке, ніби ми не все показали, що в запасі найкращі драми, комедії, і ми обов'язково повинні зустрітись з кіровоградцями. Ще більше міцніє це почуття під впливом звісток з Армавіру. Зі справжнім мистецьким триумфом там закінчують свої гастролі кропивничани.

Віритесь, дружба, яка зав'язалася між глядачами Кіровограда і Армавіра, не закінчиться 29 червня. І надія ця має міцну основу. В нашому краї, де більшість населення — українці, завжди широко відчинені двері для кропивничан. Щирі оплески, квіти садів і степів, що незмінно супроводжували наші виступи на Кіровоградщині, радість зустрічей, ми сприймаємо як запрошення на майбутнє.

А. БОНДАРЕНКО, головний режисер Армавірського театру ім. А. В. Луначарського.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 29 червня. Перша програма, 9.00 — Гімн артистів для всіх. (М). 9.30 — Для школярів. «Будівельник». (М). 9.45 — Повісти. (М). 10.00 — «Музичний кіоск». (М). 10.30 — Для школярів. Концерт артистів Ленінградського театру зльоту. (Ленінград). 11.05 — «ТЕК-69». (К). 11.15 — Для дітей. «Телефільм». (К). 12.30 — Маловідома Україна. «Високий замок». Кінопаризький. (Львів). 13.00 — «Сільська година». (М). 14.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (Дніпропетровськ). 14.30 — Програма кольорового телебачення. 1. Г. Прієде. «Троянський кінь». Прем'єра телеспектаклю. 2. Концерт. (М). 16.00 — «Тобі, юнієтє». Бал випускників середніх шкіл. (М). 17.00 — Інформаційна програма «Час». (М). 17.30 — Програма кольорового телебачення. «Клуб кіномандрівників». (М). 18.30 — В ефірі «Молодість». Сьогодні — День радянської молоді. (М). 19.15 — «А ви, товаришу...» Прем'єра телеспектаклю. Частина перша. (М). 20.15 — «Європа: події, країни, проблеми». (М). 21.00 — «А ви, товаришу...» Телеспектакль. Частина друга. (М). 22.00 — Фестиваль естрадної пісні «Золотий Орфей». (Болгарія).

ВІВТОРОК, 1 липня. Перша програма, 10.00 — Повісти. (М). 10.15 — Для дітей. «Прихоль, казко». (М). 10.45 — Для школярів. Концерт хорового ансамблю «Шкільні роки». (М). 11.45 — Для дітей. Художній фільм «Снігова королева». (Кіровоград). 14.15 — Передача, присвячена 50-річчю Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України. (К). 20.40 — Програма кольорового телебачення. Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (М) — «Динамо» (К). В перерві — телевізі. (К). 21.15 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.45 — Клуб кіномандрівників. (К). 22.45 — Театральний вечір Московського театру ім. О. С. Пушкіна. (К).

Друга програма, 11.45 — Для школярів. «Діла наполеона». (М). 12.15 — Для школярів. Для артистів «Золотий Орфей». Всесвітній турнір «Блакитні зірки». (М). 13.05 — «Телефільм». (К).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

ПОНЕДІЛОК, 30 червня. Перша програма, 11.00 — Телевізі. (К). 11.10 — «Голос». «Телефільм». (К). 16.30 — Республіканська школа юних математиків. (К). 17.00 — Повісти. (М). 17.15 — Наші репортажі. (Кіровоград). 17.20 — «Мандрівники в північній краї». (Калінінград). 18.00 — Телевізі. (К). 18.20 — «Твій вогонь — твій дім». «Зірка» (Дніпропетровськ). 18.40 — «На ядрах широкі». (Кіровоград). 19.25 — Оголошення. (Кіровоград). 19.30 — Дні культури Польської Народної Республіки в СРСР. «Стівак бірюзою, біла жемчужина». Художній фільм. 1 серія. (М). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — Вистава Армавірського драматичного театру ім. Луначарського. Г. Муданий. «Віні» для Милоса. (Кіровоград).

НЕДІЛЯ, 29 червня. 9.00 — Гімн артистів для дітей. (М). 9.15 — Повісти. (М). 9.30 — «Будівельник». (М). 10.00 — «Музичний кіоск». (М). 10.30 — Концерт артистів Ленінградського театру зльоту. (Ленінград). 11.00 — Телевізія з імені Ленінського. 12.15 — «Телефільм для дітей». (К). 12.50 — «Каміонет доброго настрою». (Донецьк). 13.00 — «Сільська година». (М). 14.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (Дніпропетровськ). 14.30 — Програма кольорового телебачення. 1. Г. Прієде. «Троянський кінь». Телеспектакль. 2. Концерт. (М). 16.00 — «Тобі, юнієтє». (М). 17.00 — Програма кольорового телебачення. «Клуб кіномандрівників». (М). 18.30 — Сьогодні — День радянської молоді. (М). 19.15 — «А ви, товаришу...» Телеспектакль. Частина перша. (М). 20.15 — «Європа: події, країни, проблеми». (М). 21.00 — «А ви, товаришу...» Телеспектакль. Частина друга. (М). 22.00 — Фестиваль естрадної пісні «Золотий Орфей». (Болгарія).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: секретаріату — 29-33-55, відділу пропаганди — 29-35-57, решти відділів — 29-33-55.

«МОЛОДОГО КОМУНАРА» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гайди, 2.